

Деца, изложени на насилие между партньори

Обхват

Между 11% и 20% от възрастните си спомнят, че са виждали някаква форма на насилие вкъщи, когато са били малки. Средно девет случая на насилие си спомнят възрастни хора, които са били свидетели на насилие между партньори, в своето детство.

Симптоми на деца, изложени на насилие между партньори

Децата, които наблюдават насилие от единия към другия партньор, не могат да бъдат описани като имащи един конкретен модел на реакция към преживяното (вижте Таблица 3.1). Скорошно обобщение на 29 проучвания на деца, станали свидетели на нападения от партньор (Kolbo, Blakely, & Engleman, 1996), съобщава за вреди в няколко области на функциониране: поведенческа, емоционална, социална, когнитивна и физическа.

Поведенческите проблеми включват агресия, жестокост към животни, истерия, „избухване“, незрялост, склонност към престъпления и разстройство/хиперактивност с дефицит на внимание (Ascione, in press; Davies, 1991; Dodge, Pettit, & Bates, 1994; Graham-Bermann, 1996c; Hershorn & Rosenbaum, 1985; Hughes & Barad, 1983; Joriles, Murphy, & O'Leary, 1989; McCloskey et al., 1995, Sternberg et al., 1993). Чести емоционални проблеми са тревожност, гняв, депресия, отдръпване и ниско самочувствие (Carlson, 1990; Davis & Carlson, 1987; Graham-Bermann, 1996c; Hughes, 1988; Jaffe, Wolfe, Wilson, & Zak, 1986). Социалните проблеми включват оскъдни социални умения, отхвърляне на комуникация с връстници, неспособност за съпричастност с другите (Graham-Bermann, 1996c; Strassberg & Dodge, 1992). Когнитивните затруднения обикновено включват езиково изоставане в развитието и лошо представяне в училище (Kerouac, Taggart, Lescop, & Fortin, 1986; Wildin, Williamson, & Wilson, 1991). Физиологичните проявления включват затруднения със съня и храненето, поднормено тегло, регресивно поведение, оскъдни двигателни умения и психосоматични симптоми като екзема и подмокряне в леглото. (Copping, 1996; Jaffe et al., 1990; Layzer, Goodson, & Delange, 1986).

Повечето от цитираните изследвания използват различни стандартизирани инструменти, които измерват психологически и други проблеми. Изследователите сравняват десетки деца, изложени на партньорско насилие, с нормирани резултати или с резултатите от контролни групи. Повечето, но не всички, от това изследване установяват, че децата, свидетели на насилие, са значително по-склонни да развият проблеми в една или повече от петте цитирани области, отколкото всички останали деца.

Тези твърдения не означават, че всяко дете, което е свидетел на насилие от единия към другия партньор, дори често и тежко насилие, ще има проблеми. Много деца са в състояние да се справят успешно с тревожни събития. Освен това, този набор от изследвания е сравнително скорошен и неговите констатации са ограничени от методологични и други трудности, описани подробно по-нататък в тази глава. Към този момент изследователите не са сигурни дали проблемите на тези деца се дължат на излагането само на партньорско насилие или на кумулативния ефект от излагането и други трудности, преобладаващи в домовете с насилие.

Таблица 3.1 Симптоми на деца, изложени на домашно насилие

<i>Поведенчески</i>	<i>Емоционални</i>
Агресивност	Тревожност
Избухливост	Депресия
Истеричност	Затваряне в себе си
Незрялост	Ниско самочувствие
Бягане от училище	Гняв
Склонност към престъпления	
<i>Физически</i>	<i>Когнитивни</i>
Проблеми в развитието, неправилно наддаване на тегло (ФТТ)	Оскъдни академични умения
Липса на сън	Езиково изоставяне
Регресивно поведение	
Хранителни разстройства	
Оскъдни двигателни умения	
Психосоматични симптоми	
Отхвърляне на връстниците	

Забележка: Изследователите не са сигурни дали тези видове проблеми се дължат само на излагане на партньорско насилие или на кумулативния ефект от излагането и други проблеми, преобладаващи в домовете с някаква форма на насилие.

Насоки

Въпроси относно възможното излагане на домашно насилие трябва да се задават на всички деца, които се оценяват или лекуват за други проблеми, свързани с психичното

здраве, академично или социално естество (например престъпност, сексуално насилие, депресия, академични затруднения).

1. На всички деца, изложени на насилие между партньори, трябва да бъде дадена подробна оценка, за да се определи естеството и въздействието на тяхното излагане.
2. При срещи с деца, които са били изложени на партньорско насилие, трябва да се признае възможността за физическо и емоционално насилие над детето, заедно с потенциалната отговорност за докладване на упълномощената агенция за докладване на малтретиране и пренебрегване на деца. Всички професионалисти трябва да бъдат обучени за такива оценки и процедури.
3. Всички деца, участващи в кризисни ситуации на партньорско насилие, трябва да имат професионалист, работещ независимо с тях, който може да ги оцени и да действа от тяхно име.
4. Агенциите и професионалистите трябва да разработят и да бъдат обучени в протоколи за предоставяне на кризисна интервенция с деца свидетели, които да вземат предвид техните нужди от безопасност, поверителност и посттравматично консултиране.
5. Работата с деца свидетели трябва да отчита нивото на развитие и културните различия в родителските и семейните практики.
6. Професионалистите, работещи с деца свидетели, трябва да координират и да си сътрудничат активно с други професионалисти, участващи в тези случаи, като служители на приюти, полиция, прокурори, адвокати, съдии и семейни терапевти.
7. Насилието между партньори предполага известно нарушаване или компромис с родителските способности и ресурси, и следователно работата с възрастни жертви и извършители на партньорско насилие трябва да се съсредоточи върху разработването и поддържането на здравословни родителски практики.
8. Професионалистите, работещи с насилствени партньори и техните деца, трябва да са запознати с евентуалните проблеми с попечителството, породени от раздялата и/или развода в такива семейства. Необходими са услуги, които предоставят центрове за посещения и улесняват обмена на деца и комуникацията по въпросите на попечителството.
9. Програмите за обучение на бъдещи родители и други в общността трябва да включват материали, предупреждаващи родителите за въздействието върху децата свидетели на насилие; това е начин да се опита да възпрепятстваме насилието, но също така и начин да насърчим родителите да защитават по-добре и да получат помощ за децата, които са изложени на подобни проявления.

Общи насоки за промяна в обществената политика

Широкото разпространение на насилие между партньори и неговата ясна връзка с негативните въздействия върху децата съдържат важно послание за обществената политика: Скринингът за проследяване трябва да се извършва много по-последователно и универсално, отколкото в момента. Трябва да бъде във всяка среда, в която децата се проверяват за проблеми, вкл. педиатрични посещения, училищни програми за консултиране, спешни отделения и разследвания за хуманно отношение към децата. Това означава, че агенциите и професионалистите, които проверяват за съпружеско насилие, трябва да се уверят, че се интересуват от излагането на децата (Jaffe et al., 1990). По същия начин това означава, че агенциите и специалистите, които проверяват за насилие над деца, също трябва да следят за евентуално излагане на насилие от единия към другия партньор.

Освен това осъзнаването, че децата могат да бъдат травмирани от проявено насилие от различни възможни източници, предполага, че скринингът трябва да бъде възможно най-широк и да не се ограничава до една или две възможни форми на злоупотреба. В допълнение към родителското насилие, децата могат да бъдат травмирани от излагане на насилие от връстници, както и от братя и сестри, срещат се с насилие от страна на лица, които не са част от семейството, но се грижат за тях (като персонал в училище, детегледачи и т.н.), а в някои общности стават свидетели на голямо насилие по улиците и кварталите си. Има дискусии за широк спектър от излагане на насилие при деца (Finkelhor & Dziuba-Leatherman, 1994) и съществуват протоколи за систематичен скрининг за такава експозиция (Martinez & Richters, 1993).

Таблица 3.2 Насоки за практикуващите

Насоки за интервенция при кризисна ситуация

Провеждане на скрининг за настъпване на евентуални вреди/смъртност
Формулиране на план за безопасност
Обучаване на децата за процедури за сигурност
Докладване/подаване на сигнал за малтретирано дете, ако ситуацията го налага
Осигуряване на кризисни консултации

Насоки за некризисни ситуации и обща практика

Скрининг на деца за евентуално излагане на насилие между партньори/родители
Цялостна оценка на децата свидетели
Разпознаване на нужда от докладване/подаване на сигнал за малтретирано дете
Назначаване на независим работник за детето/децата
Съобразяване с етапа на развитие и културната принадлежност на детето/децата
Координиране/комуникиране с други професионалисти
Насърчаване на здравословни родителски практики/поведение

Подготовка за евентуални проблеми с попечителството над децата
Насърчаване обучението на родители, което образова за въздействието от излагането на
насилие между партньори/родители

Заклучение

Изследванията и практиките по отношение на деца свидетели на насилие между партньори са все още в начална фаза и тепърва трябва да достигнат зрелостта на работата, която е извършена с жертви, които вече са на зряла възраст. Сега обаче много неща са признати и ясното послание е, че практикуващите трябва да превърнат загрижеността за такива деца в централен аспект на интервенциите. Едно от най-сериозните предизвикателства е да се научите как да интегрирате тази загриженост по естествен и органичен начин в работата с възрастни жертви и извършители. Резултатът със сигурност ще бъде голям напредък в смекчаването на страданието, причинено от насилие между партньорите, и по-силна защита срещу предаването му на бъдещите поколения.

Chapter Summary by Janis Wolak and David Finkelhor

Chapter summary, as it appears in:

Partner Violence: A Comprehensive Review of 20 Years of Research

Edited by Jana L. Jasinski and Linda M. Williams (1998)

Made available by Sage Publications <http://www.sagepub.com>

<https://mainweb-v.musc.edu/vawprevention/research/childexposure.shtml>